

ש"ק ב' תמוז, פי חוקת

בליל ש"ק, כשהלך הרבי לביתו, המתין לו יהודה איסק בפתח „770". הרבי בירכו ב„גוט שבת" ושאלו אם אכל כבר סעודת שבת. הלה השיב בשלילה ואמר שהוא המתין עד לכתו של הרבי לביתו. הרים הרבי את ידו בחנוצת תמיהה.

1:30 - התוועדות.

בשיחה הראשונה עמד הרבי על כך שבעל הגאולה סירב להשתחרר מבית הסוהר בר"ח סין, הואיל ולשם כך הי' עליו לנסוע בשבת, הוא סיכן את עצמו ואת כל ענין הגאולה ונשארו בביה"ס עד לאחר השבת. ולכאורה, היו יכולות להיות לו כמה וכמה סכרות להיתר הנסיעה בשבת, ומדוע סירב והסתכן, וגם מנע את עצמו מקיום מצוות (שבכלא אי-אפשר לקיימן)? אלא ההסבר הוא, שאם הי' נוסע בשבת הי' בכך ניצחון גדול לשונאי היהדות וההיפך מקידוש השם. ומכאן הוראה: יש כאלה שאולי יש להם טעמים לכך שאינם יוצאים לפעול ב„מבצעים", אך מה שרואים העומדים סביבם הוא - שנשיא דורנו דורש לצאת ל„מבצעים" והללו אינם יוצאים! והעומדים מסביב אינם יודעים את כל ה„צידוקים" וגם אם ינסו להסבירם להם - לא תהי' להם סבלנות לשמוע. משום כך, חייבים הכל לצאת ל„מבצעים" ולו כדי למנוע חילול השם.

בשיחה השני' עמד הרבי על הפסוק „רועה ישראל האזינה, נוהג כצאן יוסף וגו'" והסביר את מעלתו של יוסף על השבטים, שלכן דוקא יוסף קשור לכל ישראל, עד שמבקשים „נוהג כצאן יוסף". גם מזה הפיק הרבי הוראה בענין הפצת המעיינות חוצה. בין הדברים אמר, שיש כאלה שחושבים שהעניינים הגשמיים אינם נמשכים ע"י „יוסף" של דורנו, וזו טעות הנובעת מכך שחסרה אצלם ההכרה של „עודנו ביהדותו"!

בשיחה השלישית דיבר הרבי בענין „זאת חוקת התורה" וגם מזה לימד הוראה בנוגע להפצת המעיינות חוצה, אשר יש לעשות זאת באופן של „חוקה", למעלה מהשכל. כי מי שיש לו „ראש עקום" - הרי אפילו „עקמומיות" קלה די' להביא קרירות; ומי שניתן ב„ראש ישר" - גם אצלו חבל על הזמן... הרבי אמר שאפשר לשאול על כך: לשם מה יש לשבת בהתוועדות שלוש שעות ו„לאכול את הלב"? יש לתת דפיקה על השולחן, לומר שיש לעשות כך וכך - ולצאתו מי שישמע - מוטב, ומי שלא ישמע - לא ישמע, אך „אני את שלי עשיתי"! אלא ההסבר הוא, שגם במ"ת הסבירו תחילה בשכל וכו', אך יחד עם זאת הי' לאחר מכן ה„הקדמת נעשה לנשמע".

מאמר (כעין שיחה) ד"ה „וידבר גו', זאת חוקת התורה וגו'".

ביאורים בפירש"י, בהערות לווהר ובמשנה בפרקי-אבות, כן ביאר הרבי ענין ששאלו עליו באחד הקובצים, ובסיום ההתוועדות עורר להגביר את רישום ילדי ישראל בסה"ת, והזכיר על הברכה האחרונה. ההתוועדות נסתיימה ב-5:10.

בשיחה האחרונה דיבר הרבי על ההוראה מהשיעור היומי בחומש, המדבר אודות בנות צלפחד, עורר על לימוד שיעורי „חתי" ועל המגבית עבור „קרן רבינו" ומוסדות „אהלי יוסף יצחק". חולקו המעטפות והפתקים עבור המגבית, הרבי הורה לשיר את ניגון „הבינוני", „ניגון הכנה", „ניגון אדה"ו, „ניע ושוריי" ולאחר מכן התחיל לשיר „ווי וואנט משיח נאוי" ו„ניעט נייעט נייעקאווא". הזכיר על הברכה האחרונה ויצא מהאולם כשהוא מתחיל לשיר „כי בשמחה תצאו". ההתועדות נסתיימה ב-1:25.

יום ד', חג הגאולה י"ג תמוז

ב-8:00 בערב החלה קבלת האורחים ל„יחידות" והיא נסתיימה ב-12:30.

בין הנכנסים הי' האדמו"ר מסקוליא, שנכנס בלוויית חותנו, וקנו ומספר מקורבים. האדמו"ר מסקוליא שאל כמה שאלות בספר התניא וכ"ק אדמו"ר שליט"א ביאר. כן דובר על „יחוס", על ספרי סבו של האדמו"ר מסקוליא, על ענין של שמונים שנה „גבורות", וכו'. הביקור נמשך כחצי שעה. (תוכן הדברים יצא לאור ע"י „ועד הנחות בלה"ק").

יום א', ג' תמוז

הרבי נסע ל„אוהל". [לפני נסיעתו למקוה מסר לו יהודי מכתב. כעבור מספר דקות חזר המוכיר ר"ב שי' קליין (ששימש כנהג) ומסר ליהודי את תשובת הרבי].

ש"ק, ט' תמוז, פ' בלק

1:30 - התועדות.

בשיחה הראשונה דיבר הרבי בענין יום השבת ויום ראשון, עבודת צדיקים ובעלי-תשובה וההוראה מזה היתה - שיש לעסוק כשתי העבודות ובאופן של „מעלין בקדש".

בשיחה השני' עמד הרבי על דברי בעל הגאולה, לפני נסיעתו למקום גלותו, שאמר „הי ה' אלוקינו עמנו כאשר הי' עם אבותינו... שיש בזה הכטחה וגם בקשה וכו'". הרבי הסביר שע"י עבודתנו יכולה להיות לנו מעלה אפילו על „אבותינו", שזהו העילוי שבעבודת בע"ת, ובה ביאר הרבי גם את כללות ענין הגלות שהיא בשביל העלי' הנפלאה שתבוא אחר".

מאמר (כעין שיחה) ד"ה „מה טובו אוהליך יעקב".

ביאורים בפירוש"י, בהערות לזוהר ובפרקי-אבות, וכן המשך ביאור ענין ששאלו עליו באתר הקובצים. בסיום ההתועדות הזכיר הרבי על הברכה האחרונה. ההתועדות נסתיימה ב-5:30.

יום ג', חג הגאולה י"ב תמוז

לקראת ההתועדות הגיעו אורחים רבים, כולל רכנים וכו', וההתועדות גם שודרה ברדיו ובטלוויזי'.
ב-9:30 נכנס הרבי להתועדות ופתח בשיחה בענין גדל המעלה שבהתכנסות יהודים, ואמר שיש לנצל התכנסות זו לתוצאות כמעשה בפועל.

בשיחה השני' דיבר הרבי בענין החינוך של ילדים, אשר יש הסבורים שאין מה להחפז, ושעד גיל בר-מצוה עדיין יש זמן רב. מלמד אותנו בעל הגאולה מהסיפור שסיפר על מאסרו הראשון שאין זה כך, ושיש לחנך ילד כבר מגיל צעיר ביותר וכו'.

בהמשך לכך דיבר הרבי, בשיחה השלישית, על מצב העולם כיום שהולך ומתדרדר כצורה שאין לשערה מראש, והסביר שיש לטפל בסיבת המחלה שהיא - החינוך. הרבי ביאר שהשוני בין החינוך כיום לחינוך לפני שנים מתבטא בכך, שאז הוחדרה בילדים ההכרה כי יש בורא ומנהיג לעולם, ואילו עתה קמו „מהרסיך ומחריכיך" ועקרו אמונה זו מבתיה"ס ומכאן נובעות כל התוצאות הבלתי רצויות.

בשיחה הרביעית דיבר הרבי על „צבאות השם" ועל מבצע כתיבת סה"ת עבור ילדי ישראל, גם זה כקשר לחינוך.

הורה לשיר את הניגון שלפני מאמר ואמר מאמר ד"ה „ה' לי בעוזרי וגו'".

השיחה החמישית היתה סיום על מסכת תמיד.

יום ה', י"ד תמוז

ב-8:00 בערב נמשכה קבלת האורחים ל"יחידות" והיא נסתיימה ב-3:30.

מסיפורי ה"יחידות"

יהודי מאה"ק סיפר לרבי כי אשתו סובלת זה זמן רב מכאבי עיניים ולא מצליחים למצוא את סיבתם. הרבי הורה שהיא תקפיד לטעום יין מקידוש וכן שתטבול את קצות אצבעותיה בשיירי היין של ההבדלה ותעביר אותן מעל לעיניים וע"י כך תאוחר סיבת הכאבים.

אחד מזקני אנ"ש באה"ק ביקש ברכה עבור צעיר שעלה מרוסי' הסובל ממרה-שחורה ומבעיות וכו'. (הצעיר המתין בחוץ). הרבי הורה להכניסו ל"יחידות" והוא שהה במחיצת הרבי למעלה מחצי שעה. כשיצא הי' כולו נרעש ולא סיפר דבר...

מהנדס מאנגלי' (מאנ"ש) הכניס לרבי לפני מספר ימים דגם של שסתום שהמציא. ב"יחידות" החזיר לו הרבי את השסתום דיכר עמו על כך. הלה גם אמר שמצוי ברשותו סכום כסף של צדקה שהוקדש למטרה מסויימת. הרבי העיר, שטוב לא לייעד את הכסף מראש למטרה מסויימת, אלא להפריש סתם, שאז ניתן להשתמש בכסף לכל מטרה שתהי' נחוצה אז.

בין הנכנסים הי' אחד מהת' שליווה שני ילדים וב"פתק" הי' כתוב שהם דוברי אנגלית. הרבי התחיל לדבר באנגלית ולפתע עבר לדבר בשפות אחרות (צרפתית, עברית ואידיש) וכשאמר הת' שהילדים אינם מבינים, הורה הרבי למזכירו לתרגם לאנגלית את דבריו שאמר בעברית. משום מה לא רצה הרבי לדבר באנגלית...

יום ו', ט"ו תמוז

נסע ל"אהלה".

ש"ק, ט"ז תמוז, פ' פנחס

1:30 - התוועדות.

בשיחה הראשונה דיבר הרבי על כך שבי"ב תמוז חל גם יום הולדתו של בעל הגאולה, יום הולדתו הק"ב. הרבי הסביר את ענינו של פרק ק"ב בתהילים

חסותח במילים, תפלה לעני כי יעטוף ולפני הי' ישפוך שיחו" - אשר עצם היהודי קשור בעצמותו ומהותו ית'. כאן אמר הרבי, שכאשר מדברים עם יהודי על העולם-הבא, הוא טוען שאין הוא מבין בזה, אך דיבורים בענין הקשר שלו עם עצמותו ומהותו ית' - ודאי ישפיעו עליו. הרבי קישר את ענין הק"ב עם ק"ב השנים שחיו נשיאי חב"ד בעיירה ליובאוויטש, ואמר, שהשם „ליובאוויטש" הוא שמה של כללות התנועה.

בשיחה השני' השלים הרבי את הסיום למס' תמיד. השיחה השלישית היתה ביאור בענין הבקעת העיר שארעה גם בט' תמוז, והרבי תיווך בין שני העניינים (ההבקעה בט' תמוז ובי"ו תמוז).

מאמר (כעין שיחה) ד"ה „קודש ישראל לה' וגו'". ביאורים בפירש"י, בהערות לזוהר ובפ"א. בין הדברים עורר הרבי על קיום כל העניינים שדובר עליהם בשנים האחרונות בענין בין המצרים. בסיום ההתוועדות הזכיר על הברכה האחרונה. ההתוועדות נסתיימה ב-6:00.

יום א', צום י"ז בתמוז

לאחר תפילת מנחה אמר הרבי שיחה של „דברי כיבושין" בת 45 דקות. בשיחתו ביאר הרבי כי למרות שעד שבירת הלוחות למדו היהודים תורה וכו' בכל זאת נחשבת שבירת הלוחות דבר חמור, שכן הלוחות מדגישות את הקשר של יהודי לתורה באופן של „חקיקה". כן ביאר הרבי שגם „הובקעה העיר", פירצה בלבד בעניני היהדות, היא חמורה, מאחר שכל פרט קשור בעצם המציאות של יהודי. בהמשך השיחה דיבר הרבי על ענין הנדרים וכן על גדול הענין של רישום ילדי ישראל לסה"ת.

בקשר לזה סיפר הרבי, שכאשר שמע ילד שמאחורי מסך הברזל על מבצע זה, הוא שאל: „מה זה ספר תורה?" (הרבי אמר זאת ברוסית) ומאחר שגם הוריהם לא ידעו מה זה, הלכו להתעניין, עד שנמצא יהודי זקן שהסביר להם מה זה. אולם הם לא הסתפקו בהסבר ורצו גם לראות את סה"ת, התגנבו לביכ"ג וכו' - ומובן גדול הענין שבו.

ש"ק, כ"ג תמוז, פ' מטות, מבה"ח מנחם-אב

1:30 - התוועדות.

בשיחה הראשונה עמד הרבי על כך ששבת זו מברכת חודש הזקוק לברכה מיוחדת, חודש מנחם-אב, וביאר שזהו הטוב הפנימי הגנוז בימי בין-המצרים. בשיחה השני' ביאר הרבי את ההספד שהספיד הארז"ל את הרמ"ק (שנסחלק בכ"ג תמוז) על הפסוק: „וכי יהי' באיש הטא משפט מוות - ותלית אותו על עץ" - אשר ענין המיתה, וכן גם חטא ועוון וצרות כגשמיות נובעות מחטא ה"עץ" וכו'. והתכלית של זה הוא - שע"י הנצחון יהי' ענין התענוג למעלה.

הורה לשיר את הניגון שלפני מאמר ואמר מאמר ד"ה „ומקנה רב וגו'".

ביאורים בפירוש"י, בהערות לזוהר, במשנה של פ"א וכן ביאר הרבי הלכה בהלכות בית-הבחירה לרמב"ם, בקשר לימי בין-המצרים. בסיום ההתוועדות פנה לילדים והתחיל לשיר, "ווי וואנט משיח נאו", עורר על עניני בין-המצרים וה"מכצעים" והזכיר על הברכה האחרונה. ההתוועדות נסתיימה ב"5:20.

יום ה', כ"ח תמוז

נסע ל"אוהל".

תשובה מהרבי בחודש זה

אברך, שהתחתן זה עתה, רצה לצאת ל"שליחות" וכתב זאת לרבי. הרבי השיב:

"כדי להצליח בשליחות צ"ל הכנה מתאימה ומחס עכ"פ שנה אחת לימוד תורה"ק בחיות און מיט א קאך כו".

מנתם אב